

Gyűjtő: KNEZNY JUDIT
 OLSVAI IMRE
 MESSZAROS BALÁZS

TART:

EGYÜD ALPÁDTON MŰCSÜZÉS
 (1921 - 1983)

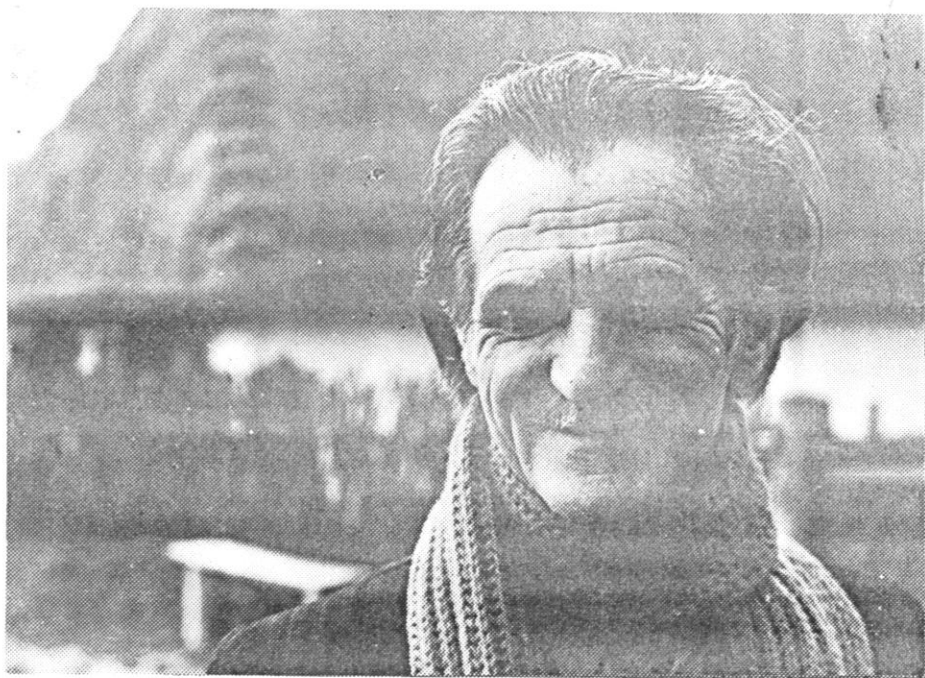
5 lap

LOGIC

FOTÓRAJZI MUTATÓ: VÁROSVÁR - BUDAPEST

SZÁMUTATÓ: $\overline{\text{XXXIII}}$ 4
 $\overline{\text{XXX}}$ 12

EGYUD ÁRPÁD 1921–1983

Szeretett drága Árpádom, sokunk atyai barátja!

Nem ilyen búcsúba akartunk jönni hozzád, nem az ilyen búcsú énekeit mentetted, rögzítetted évtizedeken keresztül! Tele voltál munkakedvvel és további tervekkel – egyszerre dolgoztál több témában –, úgyszólván elnyűhetetlennek tartottad magad!

Szellemed kész is volt mérkőzni az idővel és anyaggal, a fogyni nem akaró feladatok sűrű sokaságával – de gyarló tested, fáradt szíved nem győzte az iramot. És bekövetkezett, amitől titokban nagyon féltettünk téged, bár komolyan hinni nem akartuk, nem mertük. Tisztelettel, csodálattal – és szeretettel, hálával is figyeltük, nyugtáztuk kezdő lépéseidet a negyvenes évek közepétől; – még több hálával és szeretettel fogadtuk feltáró, rábeszélő segítségedet az ötvenes évek zene- és táncgyűjtésében. Sem Vargyas Lajos, sem a magam Csurgó környéki gyűjtése nem volna ennyire gazdag és sokrétű, ha te nem jársz előttünk és velünk, ha nem vezetsz személyesen a legjobb népművészek otthonába, vagy hozod őket a magadéba. Lehet, hogy a Marosbogátról Csurgóra került Fülöp Ferencet, azután Jankovics Imrét, Keleczi Józsefet, Vas Sándort, a Borbély-családot, Hársékat, meg a szentai Baliékat, Pápáékat, Nyergeséket, a bolhási, szabási és kutasi hagyományörzőket nélküled is megtaláltuk volna – csak jóval későbbben, lassabban, nehezebben! Mikor azután – az országban a legelső között – vásároltál saját zsebből saját részedre magnetofont és filmfelvevőgépet –, magad is közvetlenül álltál be szakszerűen gyűjteni, rögzíteni, menteni a nép szellemi kincseit. Mindennapi munkád – a középiskolai testnevelés-tanítás, sportvezetés és együttes munka – mellett hajtottad magadat, idődet, erődet nem kímélve, hogy a somogyi népszínhagyomány-kultúrájából minél többet ments meg a feledéstől, a nyomtalan eltűnéstől, és tedd újra közkincsé, nemzeti önismeretünk és önkifejezésünk szerves részévé. És amikor pályát változtatva főhivatású néprajzkutatóvá, folkloristává sikerült lenned, még bámulatosabb lendülettel ve-

tetted magad a munkába. Szinte nem volt nap, hogy valahová ki ne szálltál volna, alig volt település Somogyországban, ahol meg ne fordultál volna. Így tudtál alig másfél-két évtized alatt akkora tetemes anyagot, annyiféle műfaj gazdag változatkincsét feltárni, túlszárnyalva a „született somogyi fi”, Vikár Béla munkáját gyűjtésének műfaji színképét és mennyiségét. A Somogy néprajza-sorozat kezdő köteteként megjelent Somogyi népköltészet csak harmadát-negyedét villantotta föl anyagodnak.

De miért és hová sietnél ily nagyon? Talán, tudat alatt a Te szeretett mestered és atyai barátod, Bálint Sándor professzor után kíváncsi voltál? Mert az ő váratlan, szerencsétlen halála – jól tudjuk – igen megrendített téged, azóta sem tudtál napirendre térni fölötte. Hozzáteszem: mi sem; és a tiéden sem bírnak; sem pedig Borsai Ilonán, Békefi Antalén, Pesovár Ferencén. Túl hamar sorakoztatok egymás nyomába. Így a mennyei karok egyre gyarapodnak, a földi seregek folyvást fogyatkoznak. Lesz-e vajon mégis folytatód, aki a nyomodba lép, mint te Vikáréba, Gönczi Ferencébe?

Aligha. Mert téged nem pótolhat senki. Sem fáradhatatlan kutató-lendületedet, sem derűs, meleg szívedet, sem messzire kisugárzó segítőkészségedet, egyszerűen: lényedet! Igen korán hagyta itt bennünket, túl hamar lettünk árvák nélküled. Hosszú hónapokba, vagy talán évekbe is telik majd, mire maradéktalanul számbavesszük, fölmérjük, kiismerjük összehordott kincseidet. Szép, nagyszerű, de fájó örökséget hagyta számunkra. A munkát igyekszünk majd folytatni a tőled tanult lendülettel és hittel, de személyed hiánya, lényed kihűnyt sugárzása soha nem hegedő gyászba borít minket. Téged nem lehet elfelejteni!

Drága Árpádom, nyugodjál békében!

Siófok, 1983. augusztus 23.

Olsvai Imre

N. H. K. 1983
XII. 3-9-2

örülő feladatokat pedig abban a szellemben végezzék, amiben ő tevékenykedett, s amiben – a felépülését remélve – további munkáit maga tervezte. Egyéniségéhez, példájához méltó feladatok máris avatott folytatókra várnak. Hatalmas és rendezett gyűjtési kéziratai, dokumentációi szintén ösztönző példát és kiindulási alapot adnak.

Emlékét megőrizzük, ha feladatait vállaljuk, ellátjuk. Nehéz lesz nélküle, példája azonban erőt adhat.

Filep Antal

Együd Árpád

(1921. január 30. Peröcsény–1983. augusztus 17. Kaposvár)

Együd Árpádot az 1950-es évek néptáncgyűjtő, népi együtteseket toborzó mozgalma nyerte meg a néprajz ügyének. Tornatanárként Csurgón kezdte pályáját, itt jelentős részt vállalt a „Somogyi táncok” kötetének anyaggyűjtésében, népművészek felfedezésében, táncaiknak, zenéjüknek rögzítésében. Elsősorban filmfelvételeket készített ekkor 8 mm-es gépével. Később Kaposváron részt vett a Népművelési Tanácsadó szervezésében, ennek vezetője is volt. Ezidőtájt a honismereti mozgalom, önkéntes néprajzi gyűjtőmozgalom s főként a néptáncosképzés segítője, aktív résztvevője. Már magnófelvételek jelzik ekkori népdal- és szokásgyűjtő tevékenységét. 1962-től Siófokon ismét tanárként, de a Balaton néptáncegyüttes művészeti vezetőjeként is munkálkodik és közben Külső-Somogy népdalait, balladáit, szokásainak folklóranagyát kutatja, rögzíti.

1970-től a Somogy Megyei Múzeumok Igazgatóságának állományába kerül mint muzeológus, hogy legyen elég ideje a gyűjtőmunkára, már ekkor tervezi egy népköltészeti kötet kiadását. Terve csak 1972 után realizálódik. Ekkor a megyei múzeumigazgató dr. Bakay Kornél. Ő nevezi ki Együd Árpádot a Marcali Munkásmozgalmi és Helytörténeti Múzeum igazgatójának és megteremti számára egy múzeumi magnószalagtár és egy leendő népköltészeti kötet dologi és anyagi feltételeit. A kötetet is ő szerkeszti, mely végül is 1975-ben jelenik meg, könyvészeti és egyszersmind szakmai sikert hoz és Együd Árpád nevét szerte az országban ismertté teszi a néprajz iránt érdeklődők körében.

1974-től a megyei múzeum igazgatóhelyettesi tisztét is ellátja, de ezek a teendők nagyon terhére vannak. A somogyi népköltészetet értékelő, feldolgozó munkával több cikkében próbálkozik. Ezek túlnyomórészt somogyi kiadványokban látnak napvilágot. Így a Somogyi Múzeumok Közleményeiben 1973-ban *Külső-Somogy népballadái; Kincsem-feleségem*; 1975-ben *Adatok a somogyi regüléshez*; 1978-ban *Adatok a láncversek szimbolikájához*; 1981-ben *Népi sportszerű játékok Somogyban* című tanulmánya jelent meg. Szívesen tartott előadásokat, írt népszerűsítő cikkeket, segítette a szakkörök munkáját, fedezett fel népművészeket. Iskolásoknak jelentette meg *Kaposváron megverték a rézdobot* című kottás népdalos könyvét. Megjelenésre vár a Szántódi Füzetekben a cselédek népköltészetéből gyűjtött anyaga, s erről értékelő tanulmánya.

Amit elért, azért nagyon keményen megdolgozott, éjszakákon át is képes volt gyűjteni, szakirodalmat olvasni. De azt is elmondhatjuk, hogy Somogy megyében népszerű ember volt, szerették, támogatták, s ezért nagyon sokan gyászolják.

Knézy Judit

Néprajzi Füzet
1983. XII. 94

lanul szükséges rekonstrukciókat nagy körültekintéssel végezte, igyekezett eljárását lépésről-lépésre alapos kutatásokkal, tárgyi bizonyítékokkal alátámasztani. Figyelembe véve az épületek belső tereinek berendezését, a Vasi Múzeumfalu ma a legtökéletesebb szabadtéri néprajzi múzeumunk, ami elsősorban **Bárdosi János** érdeme, hiszen a közreműködő szakemberek összehangolását, irányítását is különös érdemének kell tekintenünk.

A szombathelyi múzeumszervezési és -építési tapasztalatok birtokában bízták meg **Bárdosi Jánost**, hogy a szalafői Pityer-szeren az utolsó kerített ház környezetében a szerestelepülés megóvását és bemutatását oldja meg. Feladatát itt is kiválóan végezte el. A helyszíni műemléki bemutatás – helyreállítás módszerét alkalmazta, de a szabadtéri néprajzi múzeumok épületáttelepítésének módszerével is élt, ami hozzásegítette ahhoz, hogy a műemléki együttes településképe hitelesebbé vált mind településtörténetileg, mind néprajzilag. Így az elnéptelenedő lakóhely új életre kelhetett immár a tudomány és művelődés, valamint az idegenforgalom szolgálatában.

Mind a múzeumfalu építése, mind a Pityer-szeri helyreállítás az idelátogató külföldi szakemberek körében osztatlan elismerést váltott ki. Az utóbbi években maga is megfordulván idegenben, jóleső érzéssel tapasztalhatta munkája és eredményei nyomán szakmai tekintélyének gyarapodását.

Szívesen vett részt nagy lélegzetű kutatói vállalkozásokban. Az elsők között csatlakozott **Tóth János** kezdeményezésére az Építésügyi Minisztérium népi műemléki feltáró mozgalmához, annak egyik legeredményesebb résztvevője volt. Hatalmas munkát fordított a Vas megyei földrajzi nevek összegyűjtésére is. A gyűjtő és feldolgozó munka irányításában kulcsszerepe volt. A Magyar Nyelvtudományi Társaság a *Csúry Bálint Emlékéremmel* tüntette ki.

Tudományos kutató munkájából érdemes kiemelni szakdolgozatát, illetve az e témakörben később végzett feltárásait, feldolgozásait. Sajnos csak néhány rövidebb dolgozatot tehetett közzé, noha a fertői halászat teljes áttekintését és megnyugtató rendszerezését elvégezte. Munkájának értékéről tanúskodik az a néprajzi film, amelyet **K. Kovács Lászlóval** készített a *tó vészeiről*, a *vészek* állításáról. Érdemes lenne szakdolgozatát megjelentetni.

Az építéskutatás témájában közzétett írásai a még kiadatlan nagyobb tanulmányaival együtt elválaszthatatlanok a múzeumi és műemléki építőtevékenysége kézzel fogható eredményeitől. Munkássága új megvilágításba helyezte az egész nyugat-dunántúli régió építő- és lakáskultúrájának fejlődéstörténetét. Kutatásai nyomán ma egyre világosabban bontakoznak ki azok a szálak, amelyek e tájat a Kisalföld illetve a középső és déli dunántúli vidékekhez kötik. Feltáró munkájával a korábbiaknál mélyebben ismerhettük meg a vasi nemzetiségek kultúráját is. Képességei megmutatkoztak a folklór anyag közzétételében csakúgy, mint a népi díszítőművészet témakörében közzölt írásaiban. Irodalmi tevékenységét nagy mértékben gátolta, hogy a múzeumfalu építésének korai szakaszában súlyosan megbetegedett. Arra kényszerült, hogy munkája ütemét mérsékelje. Egyéniségére, szakmai ethoszára jellemző, hogy ettől fogva, ha döntenie kellett, mindig a közösségi feladatokat igyekezett teljesíteni, a saját, egyéni munkáit mindig ezeknek alárendelte.

Szakunk kutatóinak arra kell törekednie, hogy befejezetlen terveit a megvalósuláshoz segítsék, hogy témáiban a kutatás folyamatosságát biztosítsák, az időközben fel-

SMK 6 1983

Együd Árpád 1921-ben született Peröcsényben. Paraszti család szerető gondoskodása nyitotta meg előtte a balaszgarmati gimnáziumba, majd a Testnevelési Főiskolára vezető utat. Diákéveit megszakította a háború, a hadifogság. 1946-ban szerzett diplomát, s lett a patinás csurgói gimnázium tanára. Életútjára döntő hatással volt Molnár István személyisége, a siófoki népfőiskola légköre, innentől fonódik elválaszthatatlanul össze a néptáncmozgalom és a folklórkutatás ügyével. 1960-tól volt a megyei népművelési tanácsadó vezetője. Majd Siófokon tanított, rövid ideig a Kálmán Imre Emlékmúzeum vezetője. 1971-től a Marcali Múzeum igazgatója, 1975-től pedig megyei múzeumigazgató helyettese. Több évtizedes előkészület, érlelés és érlelődés után megdöbbenő gyorsasággal alkotta meg életének utolsó 10 esztendejében azt a tudományos életművet, amely örökre rangos helyet biztosít számára a magyar néprajzkutatás történetében. Első ízben 1973-ban, a Külső-Somogy népballadáiról írott tanulmányával lépett a tudomány nyilvánosságára. Főművét, a Somogy néprajza sorozat első köteteként 1975-ben kiadott „Somogyi népköltészet” című munkáját fáradhatatlanul követték új és újabb írásai, egészen 1983. augusztus 17-én bekövetkezett haláláig. Munkásságának hivatalos elismerését 2 Szocialista Kultúráért kitüntetés, a Munka Érdemrend arany fokozata és a Pálóczy-Horváth Ádám Közművelődési Díj jelentette.

Az alkotó ember életútja önként vállalt és sors által szabott feladatok, próbatételek sorozata, amely újra és újra a megtett úttal való szembesülésre, számvetésre készíti az embert. E megméretés azonban mindig csak a majdan teljes pálya egy szűkebb metszetét veheti alapul, többnyire azt is csak bizonyos torzítással, a közelmúlt sikereinek fényében, vagy kudarcainak árnyékában láttatva azt. Holott nem az az igazán fontos, hogy éppen hol tartunk, hanem az, hogy hová érkezünk meg. Egy pálya teljes ívelését akkor érzékelhetjük, ha egyszerre láthatjuk kezdő és végpontját. Így áll most előttünk Együd Árpád tragikus hirtelenséggel lezárult pályája. Egy ember fordulatokban és törésekben, küzdelmekben, sikerekben és munkában gaz-

dag élete, amelyet ő már nem folytat. Ránk hagyta az utolsó napon is lelkes izgalommal és igyekezettel szőtt tervek halál által durván kettészakított szövetét, a kötetekben, és tanulmányokban, filmen és magnószalagon, kéziratokban és cédulákon megörökített – immár lezárult életművet, és egy olyan ember fájó hiányát, akiből megértő emberség sugárzott, akit ritkán láttunk haragudni, de gyűlölködni soha, aki képtelen volt arra, hogy ne szeresse embertársait, és akit nem lehetett nem szeretni.

Lezárt koporsójánál állva mondhatjuk-e: „Sic transit gloria mundi”? Nem! Hiszen nem fürdött ő soha a világ dicsőségében, élete legsikeresebb szakaszaiban is megmaradt annak a mindenki által hozzáférhető Árpi bácsinak, bátyusnak, aki közvetlen egyszerűségével, bölcs derűjével megkötötte szívünket. Az általa felhalmozott szellemi kincsekkel óriási kontrasztban állt puritán életmódja, amelynek kellékei – egy-egy törött nyelvű kiskanál, vagy az évek során elszíneződött, kopott műanyag pohár – néhány napja még mosolyt csaltak szánk szélére, most pedig kezünkben tartva szívbe markolóan adják vissza drága öreg barátunk keze nyomát, kézfogását. Halála előtt csupán néhány órával tette asztalomra utolsó befejezett tanulmányát, amelyet a múzeum 1984. évi évkönyve számára írt, Vikár Bélának állítva emléket. E tanulmány utolsó mondata ide kívánczik: „... Hetes nagy szülötte – és az őt segítő nép mindenképpen megérdemli, hogy Vikár 125. születési évfordulóján szeretettel idézzük emlékét, hiszen egybetartoznak, mint a patak a belé folyó erecskével együtt.”

Somogy megye nevében mi sem búcsúzzhatunk más gondolat jegyében Árpi bácsitól.

Most érezzük igazán, mennyire közel állt hozzánk, s bár nem születése, hanem munkássága, életműve honosította őt Somogyban, méltán éreztük őt teljesen a sajátunknak életében és most is. Élete lezárult, de csak az ő számára. Emlékezetünk élő alakját szeretettel és tisztelettel megőrzi, amíg csak élünk, életműve pedig annál is sokkal tovább.

Nyugodj békében! Szervusz, Árpi bácsi.

dr. Mészáros Balázs

antiqua

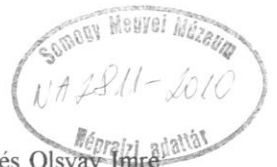

12 powder
Time

Együd Árpád (1921. jan. 30. Peröcsény – 1983. aug. 17. Kaposvár): testnev. tanár, néptánc tanár és koreográfus, folklorista, megyei múz. ig. helyettes. – Felesége Együd Árpádné Liebstock Olga. – Paraszti származású. Balassagyarmaton érettségizett, a Magyar Testnevelési Főiskolán szerzett tanári oklevelet. 1946-1960 között testnevelő tanár csurgói Csokonai Vitéz Mihály Gimn.-ban. 1946-tól vesz részt a siófoki Balatoni Népfőiskolán néptáncot, – koreográfiát tanulva Molnár Istvántól és Falvy Károlytól. 1947-ben Csurgón megalapítja az ország egyik első ifj. néptánc csoportját, néptánc koreográfiákat ír. Tornatanári tevékenysége kiterjed a népi sportjátékok tanítására, a néptánc oktatását összeköti a terepen történő népr. gyűjtéssel és segíti a néptánc-, népzene kutatók munkáját a legjobb adatközlők felderítésével. (Csurgón Borbély Teréz, Fülöp Ferenc, Vas Sándor, a Hárs család, Berzencén Sánta Vendelné, Jankovich Imre, Káplár Bender János, Szentán a Bali, a Nyerges, Pap család stb). 1947-től rendszeres a kapcsolata az MTA népzenei Kutatócsoportjával, Olsvay Imrével. 1960-63 között Kaposváron a Somogy m.-i Népművelési Tanácsadó vezetője, folytatja a néptánc és népzenei gyűjtőmunkát már magnóval és filmfelvételrel. Néptánc tanárok továbbképzéseit szervezi, tanít, előad, zsűrizik. 1963-1970 között Siófokon testnevelő tanár a Percel Mór Gimn.-ban. 1963-ban Kelemen Istvánnal megalapítják a Balaton Táncgyűjtést, mely hamarosan külföldön pl. Dániában is sikerrel szerepel. 1970-től a Kálmán Imre Emlékház, majd a Beszédes József Múz. munkatársa, mivel rendszeres néprajzi gyűjtő- és feldolgozó munkára szánja el magát, koncentráltan tárja fel a Balaton mellék és Külső-Somogy népköltészetét, de jár Marcali környékén a Zselicben és Tolna megyében is. Fontos részt vállal Siófok kulturális életének szervezésében. 1973-tól a Marcali Helytörténeti és Munkásmozg. Múz. igazgatója, ekkortól rendszeresen kap külső segítséget gyűjtéseinek lejegyzésére, kottázására, még több hangzóanyagot gyűjt. 1975-től 1983 augusztusában bekövetkezett haláláig Kaposváron a Somogy Megyei Múz. Igazgatósága főig. helyettese. A múzeum tud. és közművelődési programjainak egyik fő szervezője (konferenciák, előadássorozatok, részvételek zsűrizésekben, néprajzi témájú filmezésekben stb.), kapcsolatot tartott Erdélyi Zsuzsannával, Bálint Sándorral, Scheiber Sándorral, Olsvay Imrével és másokkal és folytatta a népköltészet, népszokások gyűjtését és feldolgozását is. – Több évtizedes előkészület után életének utolsó tíz évében alkotta meg tudományos életművét, mely rangot szerzett neki a folklórkutatás történetében. Elsőként Külső-Somogy népballadáiról írt tanulmánya keltett szalmái visszhangot (1973), de még inkább az 1975 karácsonyán megjelent Somogyi népköltészet című kötet, melyben minden eddiginél teljesebb somogyi anyagot tett közzé. Egy-egy típus több változatát is lehozta, sőt egy-egy adatközlőtől ugyanannak a műnek változatait is, vagy egy-egy községen belül is a variációk egész sorát. Könyvéhez két hangplemez melléklet is hozzátartozott, valamint Olsvay Imre népzenei témájú cikke is. A regélésről illetve és állatalakoskodással összefüggő főként jeles napi szokásokról szóló forrásközlése és elemzése egyik legjobb munkája. (1975). Arra törekedett, hogy a magyarokén kívül a horvátok, németek, a cigányok népköltészetét, néphitét, népszokásait és néptáncait is feltárja, közlétegye. Somogy megyén kívül elsősorban Tolnában, részben szülőfalujában Peröcsényben és Mezőségen gyűjtött. Foglalkozott tanulmányaiban a számversek szimbolikájával (1978), a zsidó folklórral is. A népi imák, legendák, szakrális emlékek Somogyban történő gyűjtésével és kiadásával kiegészítette Erdélyi Zsuzsanna elsőként közzétett e témájú anyagát. 1981-ben sikerült összefoglalnia és rendszereznie a szívéhez oly közel álló somogyi népi sportjátékok témáját. Iskolások számára összeállított somogyi népdalkötete valamint uradalmi cselédek népköltészetét tárgyaló könyve inkább közművelődési célzatú. Vikár Béla nyomában számos általa közölt dal, ballada stb változatait felgyűjtötte felkeresve az egykori adatközlőket és utódaikat Somogyban. Tolnában Bartók Béla felvételei után végzett kontroll gyűjtéseket. Több néprajzi témájú film és tv-felvétel szakértőjének is felkérték (berzencei „ászlós” lakodalom, somogyi búcsúk, andocsi búcsú, bábtáncoltató betlehem, ürögi kanasztánc.) – Legnagyobb kitüntetéseként 1981-ben a Munka Érdemrend Arany fokozatát kapta. – Életében, halála után is szeretet övezte Somogy megyében. Halála után a kaposvári városi művelődési házat róla nevezték el. 1995-ben ifjúsági tánc ház, 1998-ban területi táncverseny is felvette a nevét, több képzőművész megörökített portréját. – Feldolgozatlan hagyatékának ápolása, feldolgozása és kiadása céljából 1991-ben létrehozták az Együd Árpád Alapítványt Szapu Magdolna vezetésével. Ez a gyűjtemény mintegy 600 órányi hanganyagot (200 magnószalag, 500 kazetta), 600 levelet, mintegy 200 tekercs mozgófilmet, jelentős kéziratanyagot tartalmaz. Két kötet jelent meg, amelyben elsősorban E. Á. népköltészeti hagyatékát használták fel: a karácsonytól vízkeresztig tartó ünnepekről és a somogyi gyermekjátékokról szóló könyvek Szapu Magda szerkesztésében

F.m.: Külső-Somogy népballadái. (Somogyi Múzeumok Közleményei 1. Kaposvár, 1973. 177-207.); Csodatévó szarvasnak ezer ága-boga. (Somogyi Múzeumok Közleményei 2. Kaposvár, 1975. 69-101.); Somogyi népköltészet. Írta Olsvay Imrével. Szerk.: Bakay Kornél - Együd Árpád. (Kaposvár, 1975); Adatok a lánckversek szimbolikájához. (Somogyi Múzeumok Közleményei 3. Kaposvár, 1978 271-310.); Népi sportszerű játékok Somogyban (Somogyi Múzeumok Közleményei 4. Kaposvár, 1981 95-126.); Szántódpusztá és környékének szájhagyományai. (Szántódi Füzetek 12. Budapest, 1985); Vikár Béla nyomában. (Somogyi Múzeumok Közleményei 7. Kaposvár 123-156.);

P.h.m.: Válogatás Együd Árpád néprajzi gyűjtéseiből II. Adventtől vízkeresztig. Szerkesztette: Szapu Magda. (Kaposvár 1994); III. Somogyi gyermekjátékok. Szerkesztette: Szapu Magda.) Kaposvár, 1995, 289.)

Irod.: Andrásfalvy Bertalan: E.Á: Somogyi népköltészet. (Somogy 1976.2.sz); Mészáros Balázs és Olsvai Imre: Búcsú E.Á.-tól. (Somogy 1983. 6.sz.); Szapu Magda: E.Á és Somogy népköltészete. (Somogyi Múzeumok Közleményei 9. Kaposvár, 1985); Matyikó Sebestyén József: E.Á. élete és munkássága. (Folklór és Ethnográfia 96. Debrecen, 1997)

Knézy Judit